

- A magyar rajzfilm gyártás elindításának egyik legfontosabb figurája. Elképesztő nehézségek, lehetetlen munkakörülmények között születnek meg az első művek. Macskássy Gyulával készítik el 1951-ben az első magyar rajzfilmet, a Kiskakas gyémánt félkrajcárját, majd később a szintén legendás Két bors ökröcskét. A rövid, 15 perces rajzfilmeket annak idején az egész ország látta, hiszen a nagyfilmek előtt vetítették őket a mozikban. Diafilm is készült belőlük, aki manapság vetít otthon a gyerekeinek diafilmét, és egyre többen vannak ilyenek, biztos, hogy e két remekművet nem fogja kihagyni.
- A rajzfilmes korszakával párhuzamosan női ruhaterveket rajzol, képes magazinokban divat tanácsokat ad már a 40-es évek végétől. Az egyre nyomottabbá váló, elszürkülő világban próbál becsempészni nyugati divatot a nők számára.
- 1957-ben a TV-hez kerül, ő készíti a műsorokhoz az inzerteket, főcímet, animációkat. 1959 és 1981 között a grafikai osztály vezetője lesz. A korszak TV adásainak vizuális képét jórészt neki köszönhetjük. A gyerekeknek szóló műsorok szívügyei, a Cicavízió vagy a Zsebtévé képsorain generációk nőttek fel. De a felnőttek számára készült adásokra is sokan emlékezünk még, így pl. a Pulzus könnyűzenei műsorra vagy a Vers mindenkinek. (Az ezekhez készült tervek itt a galériában is bemutatjuk)
- Nyugdíjba vonulása után is folytatja a rajzolást, de immár kötöttségek nélkül. Ontja magából az ötleteket, munkái az örök emberi gyarlóságokat teszik kritika tárgyává sok-sok humorral. És ezek az évek hozzák felszínre a holokauszt traumáját is, ekkor kezd mesélni a 40 évvel korábbi szenvedésekről, Auschwitz, Ravensbrück, Neustadt-Glewe pokláról, mindarról, ami vele történt. A 40 év elfojtott trauma megrázó rajzszorozatot inspirál. A rajzokat ironikus kommentárokkal látta el, amivel különös hatást vált ki a nézőből. Erről a látásmódról ő maga így beszélt egy interjúban: „A játék, a humor egyébként is kulcsa egész életemnek, nemcsak művészi pályámnak. Van egy tulajdonságom, ami miatt a családom, a szűkebb környezetem néha nehezen visel el: az a fajta groteszk szemléletmód, amellyel egyszerre látom a dolgok színét és fonákját. Megvan ennek a képességnek a maga eredete, magyarázata. A pesti utcán nőttem fel, a VII. kerületi Klauzál téren, amely egészen sajátos mikroklímájú hely volt: virágzott az aszfalthumor, és a gyerekek között az a szellem, amely arra nevelt, hogy a frusztrációt röhögéssel viseljem el. Valószínűleg ennek a groteszk látásnak köszönhetem, hogy a koncentrációs táborból nem a kéményen keresztül távoztam, hanem négykézláb.”